

[Sigsgaard.]

ning fra forleden dag, hvori det siges: Får vi ikke bedre indtjeningsmuligheder, må vi overveje, hvad vi skal gøre, og man antydede, at det måske var bedre at flytte investeringerne til udlandet. Det blev i vide kredse opfattet som en trussel, og det var førstedirektøren meget skuffet og overrasket over. Han udtalte — så vidt jeg erindrer, var det i radioen — at det var egentlig underligt, at når det var f. eks. de uddannelsessøgende, der aktionerede, demonstrerede osv., så talte man om, at det var en protest, men når det var F. L. Smidth, så kaldte man det pludselig en trussel. Det var efter hans opfattelse et udslag af den almindelige erhvervsfjendtlige holdning. Jeg synes, at det er en meget interessant udtalelse. Den viser nemlig, at der er to slags udenomsparlamentarisme her i landet. Der er den udenomsparlamentarisme, der kommer på baggrund af afmagt, af manglende mulighed for ad det, man kalder parlamentarisk vej, f. eks. at få sine ønsker tilgodeset. Resultatet af den utilfredshed bliver selvfølgelig protester, og i selve begrebet protester ligger der også en vis magtesløshed. Når derimod F. L. Smidth protesterer, er det ikke længere alene en protest, så er det en udenomsparlamentarisme, der bygger på en kolossal magt, og derfor får protesten karakter af en trussel. Det er altså korrekt at tale om en trussel i forbindelse med det, vi har oplevet omkring F. L. Smidth, ikke mindst når man tænker på, at vi i dag her i landet har omkring 10-15 store kapitalgrupper, der dominerer vores økonomiske liv og i store træk kan bestemme den politik, der skal føres.

Jeg ved ikke, om det er i anledning af, at der skal udpeges en ny direktør for monopoltilsynet, at F. L. Smidth har villet komme frem med det, jeg kalder en trussel, eller det er for at true socialdemokratiet, for at sige det lidt pænere, overbevise socialdemokratiet om, at man ikke skal gå alt for vidt i retning af at undersøge koncernernes forhold og gribe ind over for deres fordele.

Det samme oplever vi med „støvsugerbanden“, der nu skal i gang igen. Samtidig med at selve erhvervslivets udvikling med det, som jeg har kaldt akkordjageri, skifteholdsarbejde osv., skaber et behov for langt større offentlige sociale og uddannelsesmæssige ydelser; kræver erhvervslivet mere ka-

pital til sine investeringer og forlanger de offentlige investeringer skåret ned, som de selv har skabt et så stort behov for, og det øger også modsætningerne i samfundet.

Noget tilsvarende gælder i forbindelse med den millionærundersøgelse, vi fik resultatet af forleden dag, og hvor det klart fremgår, at der er bestemte grupper — det var særlig godsejere og direktører, der glimrede i den undersøgelse — der har meget store muligheder for at køre friløb skattemæssigt set, mens skattetrykket på andre befolkningsgrupper samtidig vokser og vokser. Det skaber også stigende modsætninger i samfundet. Det er disse misforhold, der reageres kraftigere og kraftigere imod, og det er meget, meget opmuntrende, synes jeg, at der reageres imod dem.

Det er klart, at der f. eks. skal investeres stadig voksende beløb i hospitalspladser. Stresset på grund af forholdene på arbejdspladserne bevirker et stigende antal sygdomstilfælde, og forholdene på boligmarkedet, den megen slumbebyggelse, bevirker stigende behov for sygdomsbehandling. Det samme gælder plejehjemsmangelen, den planløse trafik og endelig forureningen. Vi ved jo, at en række sygdomme er langt hyppigere i de stærkt forureningsramte områder end i andre områder af landet. Alle disse problemer skyldes jo, at det i vores samfund er økonomisk vækst, dvs. udbytte og profit, der er den afgørende målsætning. Som bladet Boligen skrev det i en overskrift forleden dag: Boligbyggeriet bremser for at bevare velstanden. Det er jo egentlig et paradoks. Man skal bevare velstanden, og for at kunne gøre det må man skære ned på det, der vel egentlig var målet med al velstanden: at vi skulle få det bedre bl. a. i vores boligforhold.

Eller et eksempel fra forureningsområdet. Vi hører, at der sker en stor forurening i forbindelse med Grindstedværket, der producerer medicinalvarer. Men man kan ikke få at vide, hvad det er for medicinalvarer, der produceres, hvad den kemiske sammensætning er, sådan at man kan bekæmpe denne forurening. Det må folkene dernede i området nu prøve på at undersøge, og de har søgt kulturministeriet om penge til denne undersøgelse. Sundhedsstyrelsen kender godt den kemiske sammensætning, men kan ikke fortælle det videre. Det viser, hvor,